ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda)

9. september 2011 *

Kohtuasjas T-29/08,

Liga para Protecção da Natureza (LPN), asukoht Lissabon (Portugal), esindaja: advokaat P. Vinagre e Silva,

hageja,

keda toetavad

Taani Kuningriik, esindajad: B. Weis Fogh ning hiljem C. Vang,

ja

Soome Vabariik, esindajad: J. Heliskoski, A. Guimaraes-Purokoski, M. Pere ja H. Leppo ning hiljem J. Heliskoski ja A. Guimaraes-Purokoski,

* Kohtumenetluse keel: portugali.

ning

Rootsi Kuningriik, esindajad A. Falk, S. Johannesson ja K. Petkovska,

menetlusse astujad,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: P. Costa de Oliveira ja D. Recchia,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 22. novembri 2007. aasta otsus, millega kinnitati keeldumist anda juurdepääs dokumentidele, mis sisaldusid Portugali Vabariigi vastu algatatud liikmesriigi kohustuse rikkumise menetluses seoses Sabori jõele (Portugal) tammi ehitamise projektiga, mille puhul kahtlustati vastuolu nõukogu 2. aprilli 1979. aasta direktiiviga loodusliku linnustiku kaitse kohta (EÜT L 103, lk 1; ELT eriväljaanne 15/01, lk 98) ning nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiiviga 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102),

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees J. Azizi (ettekandja), kohtunikud E. Cremona ja S. Frimodt Nielsen,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades kirjalikus menetluses ja 5. oktoobri 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr1049/2001

1 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määrus (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) määrab kindlaks põhimõtted, tingimused ning piirangud, mis reguleerivad EÜ artiklis 255 ette nähtud juurdepääsuõigust nimetatud institutsioonide dokumentidele.

2 Määruse nr 1049/2001 artikli 2 kohaselt:

„1. Kõigil liidu kodanikel ning kõigil füüsilistel ja juriidilistel isikutel, kelle elukoht või registrijärgne asukoht on mõnes liikmesriigis, on õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega, arvestades käesolevas määruses sätestatud põhimõtteid, tingimusi ja piiranguid.

[…]

3. Käesolevat määrust kohaldatakse kõigi institutsiooni käsutuses olevate dokumentide suhtes, see tähendab institutsiooni koostatud ja talle saadetud ning tema valduses olevate dokumentide suhtes kõikides Euroopa Liidu tegevusvaldkondades.

[…]”

3 Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiked 2, 3 ja 6 sätestavad eelkõige järgmist:

„2. Institutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks:

– […]

– kohtumenetlust ja õigusnõustamist,

– kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki,

välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

3. Keelatakse juurdepääs dokumendile, mille institutsioon on koostanud oma sisekasutuseks või mille institutsioon on saanud ning mis käsitleb küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud, kui sellise dokumendi avaldamine kahjustaks oluliselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

Juurdepääs dokumentidele, mis sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi osana asjaomase institutsiooni sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest, keelatakse isegi pärast otsuse tegemist, kui sellise dokumendi avaldamine kahjustaks tõsiselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

[…]

6. Kui mõni eranditest hõlmab ainult osa dokumendist, avalikustatakse dokumendi ülejäänud osad."

Määrus (EÜ) nr 1367/2006

4 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. septembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1367/2006 keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning

neis asjus kohtu poole pöördumise Arhusi konventsiooni sätete kohaldamise kohta ühenduse institutsioonide ja organite suhtes (ELT L 264, lk 13) põhjenduse 8 kohaselt:

„Käesolevas määruses hõlmab keskkonnainfo mõiste mis tahes vormis teavet keskkonnaseisundi kohta. Sellel mõistel, mis on vastavusse viidud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. jaanuari 2003. aasta direktiivis 2003/4/EÜ keskkonnateabele avaliku juurdepääsu ja nõukogu direktiivi 90/313/EMÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT L 41, lk 26; ELT eriväljaanne 15/07, lk 375) määratletud mõistega, on Arhusi konventsioonis sätestatud mõistega sama sisu. Määruses [...] nr 1049/2001 toodud „dokumendi" mõiste hõlmab keskkonnainfot, nagu see on määratletud käesolevas määruses."

5 Määruse nr 1367/2006 põhjenduses 15 on ette nähtud:

„Kui määruses […] nr 1049/2001 on ette nähtud erandid, tuleks neid kohaldada vastavalt käesoleva määruse mis tahes erisätetele, mis käsitlevad keskkonnainfo saamise taotlusi. Keskkonnainfo kättesaadavaks tegemisest keeldumise aluseid tuleks tõlgendada kitsendavalt, võttes arvesse, kas avalikustamine teeniks üldsuse huvi ja kas taotletud info on seotud heidetega keskkonda […]"

6 Määruse nr 1367/2006 artikkel 3 sätestab:

„Määrust […] nr 1049/2001 kohaldatakse kõikide taotluste suhtes, mille taotleja on esitanud ühenduse institutsioonide ja organite valduses oleva keskkonnainfo kättesaamiseks, ilma et kedagi kodakondsuse, rahvuse või elukoha tõttu või juriidilise isiku puhul tema registreeritud asukoha või tegeliku tegevuskoha tõttu diskrimineeritaks.

[…]”

7 Määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõige 1 „Erandite kohaldamine keskkonnainfo kättesaadavuse taotlemisel” on sõnastatud järgmiselt:

„Määruse […] nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimese ja kolmanda taande puhul, välja arvatud uurimine ja eelkõige ühenduse õiguse võimalike rikkumiste uurimine, eeldatakse info avaldamiseks ülekaalukat üldsuse huvi, kui taotletud info on seotud heidetega keskkonda. Määruse […] nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud muude erandite puhul tõlgendatakse keeldumise aluseid kitsendaval viisil, võttes arvesse avalikustamisega teenitavat üldsuse huvi ja seda, kas taotletud info on seotud heidetega keskkonda.”

Asjaolud

8 Hageja, Liga para Protecção da Natureza (LPN) on Portugalis asutatud ning Lissabonis (Portugal) asuv ühing, kes kuulub paljusid keskkonnaeesmärkidel asutatud valitsusväliseid organisatsioone (NGO) hõlmavasse Plataforma Sabor Livre’sse. Niisuguse staatusega organisatsioonina jälgib ta Sabori jõele (Portugal) tammi ehitamise projekti (edaspidi „tammiehitusprojekt”), et seista hea eelkõige selle eest, et puudutatud liike ja elupaiku kaitstaks vastavalt nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102; edaspidi „elupaigadirektiiv”) nõuetele.

9 LPN esitas 22. aprilli 2003. aasta kirjaga Euroopa Ühenduste Komisjoni keskkonna peadirektoraadile kaebuse, mis registreeriti numbri 2003/4523 all ning milles ta väitis, et tammiehitusprojekt kahjustab ühenduse tähtsusega alasid „Morais" ja „Rios Sabor e Maçãs", rikkudes seeläbi elupaigadirektiivi.

10 Selle kaebuse põhjal avas komisjon Portugali Vabariigi suhtes liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse ning võttis ühendust Portugali ametiasutustega, et kontrollida, mil määral võis tammiehitusprojekt olla vastuolus nõukogu 2. aprilli 1979. aasta direktiiviga 79/409/EMÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta (EÜT L 103, lk 1; ELT eriväljaanne 15/01, lk 98) ning elupaigadirektiiviga.

11 LPN soovis 27. märtsi 2007. aasta kirjaga keskkonna peadirektoraadilt juurdepääsu kaebuse menetlemisega seotud teabele ning võimalust tutvuda „komisjoni töörühma" välja töötatud dokumentidega ning komisjoni ja Portugali ametiasutuste kirjavahetusega.

12 Keskkonna peadirektoraat jättis 22. mai 2007. aasta kirjaga LPN-i taotluse dokumentidele juurdepääsu saamiseks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande alusel rahuldamata põhjusel, et kõnealuste dokumentide avaldamine kahjustaks EÜ artikli 226 alusel algatatud liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse nõuetekohast kulgemist, kuna selle menetluse raames peaksid komisjon ja liikmesriigid tegema koostööd vastastikuse usalduse õhkkonnas, et olla võimelised läbirääkimiste pidamiseks ning vaidluste lahendamiseks kokkuleppe teel. Ta märkis selles kirjas eelkõige, et komisjon saatis 18. oktoobril 2005 Portugali ametiasutustele märgukirja, millele viimased vastasid 16. detsembril 2005, ning sellele järgnesid vaidluse lahendamise eesmärgil kahepoolsed kontaktid.

13 LPN kordas komisjonile saadetud 14. juuni 2007. aasta kirjas, mille adressaat registreeris 22. juunil 2007, dokumentidele juurdepääsu soovi ja nõudis, et komisjon vaataks keeldumisotsuse uuesti läbi.

14 Komisjon teavitas 16. juuli 2007. aasta kirjaga LPN-i asjaolust, et vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikele 2 oli vastamise tähtaega pikendatud 15 tööpäeva võrra, s.o kuni 3. augustini 2007.

15 Komisjoni peasekretariaat teatas 3. augusti 2007. aasta kirjas LPN-ile, et juurdepääsutaotluse esemeks olevate dokumentide suurt mahtu arvestades ei ole tal võimalik tähtaegselt vastata ning et komisjon teeb kõik, mis tema võimuses, et anda lõplik vastus võimalikult kiiresti.

16 Pärast seda, kui Portugali majandusminister avaldas ametliku teadaande, et komisjon on lõpetanud või kavatseb kohe lõpetada tammiprojekti käsitleva rikkumismenetluse aluseks olnud kaebuse menetlemise, saatis LPN 27. septembril ja 1. oktoobril 2007 komisjonile veel kaks kirja.

17 Keskkonna peadirektoraat vastas 9. novembri 2007. aasta kirjas sisuliselt, et komisjon ei olnud rikkumismenetlust lõpetanud, vaid on sellele hinnangu andmise peatseks lõpetamiseks sellest teinud „esmase prioriteedi". Lisaks andis ta teada, et vastavalt tema „sise-eeskirjadele" teavitatakse kaebuse esitajat edasiminekutest toimiku käsitlemisel ning viimasele antakse võimalus oma märkuste esitamiseks enne, kui komisjon otsuse teeb.

18 Komisjon vastas LPN-i 14. juuni 2007. aasta kirjale 22. novembri 2007. aasta kirjaga ning kordas keeldumist anda juurdepääs taotluse esemeks olevatele dokumentidele.

19 Vaidlusaluse otsuse põhjendamiseks leidis komisjon peamiselt seda, et tema ning Portugali ametiasutuste vahelise kirjavahetuse esemeks olnud dokumendid olid hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga, nii nagu seda erandit on tõlgendatud Üldkohtu 11. detsembri 2001. aasta otsuses T-191/99: Petrie jt *vs.* komisjon (EKL 2001, lk II-3677, punkt 68) ning mis on kehtestatud kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli läbiviimise eesmärgi kaitsmiseks.

20 Täpsemalt märkis komisjon, et liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluses peab komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel valitsema vastastikuse usalduse õhkkond, et neil oleks vaidluse vastastikusel kokkuleppel lahendamise eesmärgil võimalik alustada läbirääkimiste ja kompromissi leidmise protsessi, mis hoiaks ära vaidluse jõudmise Euroopa Kohtusse. Ta märkis ka, et esiteks olid läbirääkimised komisjoni ja Portugali ametiasutuste vahel endiselt käimas ning teiseks oli toimunud või toimumas mitmeid arvamustevahetusi ja koosolekuid eesmärgiga hinnata tammiprojekti mõju. Ta järeldas sellest, et juurdepääsutaotluse esemeks olevate dokumentide avaldamine kahjustaks komisjoni võimet väidetavat rikkumist käsitleda, kuna avaldamine seaks kahtluse alla võimaluse lahendada vaidlus kokkuleppe abil Portugali ametiasutustega, enne kui asi jõuab Euroopa Kohtusse. Lisaks leidis ta, et „osaline juurdepääs" määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 6 tähenduses ei ole nende dokumentide puhul võimalik, kuna kõnealune erand kehtib kõigi asjaomaste dokumentide suhtes tervikuna.

21 Seoses ülekaaluka üldise huviga määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lause tähenduses leidis komisjon, et niisugune huvi praegusel juhul puudub. Ta väitis, et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõige 1, mille kohaselt ülekaaluka üldise huvi olemasolu teabe avaldamiseks eeldatakse juhul, kui taotluse esemeks olev teave on seotud heidetega keskkonda, ei ole kohaldatav niisugustele ühenduse õiguse võimalikele

rikkumiste uurimistele, mis on praeguse asja keskmes. Ta täpsustas, et elupaigadirektiivi olulise rikkumise oht ei kujuta endast samuti niisugust huvi, kuna üksnes Euroopa Kohus on pädev tuvastama, et asjaomane liikmesriik on rikkunud EÜ asutamislepingust tulenevaid kohustusi. Tema väitel ei tooks juurdepääsutaotluse esemeks olevate dokumentide avaldamine selles osas selgust niikaua, kuni Euroopa Kohus ei ole seda küsimust lõplikult lahendanud.

22 LPN palus 7. jaanuari 2008. aasta kirjas määruse nr 1049/2001 alusel, et komisjon edastaks talle need „sise-eeskirjad", mida oli mainitud keskkonna peadirektoraadi „22. novembri 2007. aasta" kirjas, et ta saaks „paremini kontrollida ja jälgida" kaebuse käsitlemise menetlust.

23 Keskkonna peadirektoraat teatas LPN-ile 18. jaanuaril 2008, s.o päeval, mil käesolevas kohtuasjas esitati hagi vaidlusaluse otsuse peale, oma kavatsusest teha komisjonile ettepanek lõpetada LPN-i kaebuse menetlemine tammiehitusprojekti puudutavas rikkumismenetluses ning palus LPN-il esitada ühe kuu jooksul alates nimetatud kirja saamisest märkused, mida viimane peab asjakohaseks.

24 Keskkonna peadirektoraadile 6. veebruaril 2008 saadetud kirjas kordas LPN oma taotlust saada juurdepääs liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse toimikus sisalduvatele dokumentidele ning „sise-eeskirjadele", mida oli mainitud keskkonna peadirektoraadi 9. novembri 2007. aasta kirjas ning mille tundmine oli LPN-i väitel vajalik selleks, et kasutada oma õigust olla tõhusalt ära kuulatud ning selleks, et esitada „asjakohaseid märkusi". Ühtasi taotles ta, et talle vastamiseks antud ühekuuline tähtaeg ei hakkaks kulgema enne, kui talle on esitatud nõutud täpsustused ja dokumendid.

25 Komisjoni peadirektoraadile saadetud 19. veebruari 2008. aasta kirjas kordas LPN taotlust saada juurdepääs komisjoni „sise-eeskirjadele".

26 LPN edastas 27. veebruaril 2008 komisjonile kirjaliku teate, milles ta väljendas tehnilisi, vormilisi ja õiguslikke vastuväiteid oma kaebuse menetlemise lõpetamisele.

27 4. märtsi 2008. aasta elektronkirjas tegi LPN täpsustusi oma 27. veebruari 2008. aasta teates esitatud märkustele.

28 Komisjon andis 3. aprilli 2008. aasta kirjas LPN-ile teada sisuliselt esiteks seda, et ta oli oma 28. veebruari 2008. aasta koosolekul otsustanud lõpetada tammiehitusprojekti puudutava kaebuse menetluse, teiseks seda, et ühenduse õiguse rikkumise menetlustes ei ole kaebuse esitajatel dokumentidele eelisjuurdepääsu õigust ning seetõttu peavad viimased tuginema määruses nr 1049/2001 ette nähtud üldisele juurdepääsuõigusele, ning kolmandaks seda, et kuna komisjon lõpetas kaebuse menetlemise, siis ei ole nimetatud määruse artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erand enam kohaldatav, nii et juurdepääsutaotluse esemeks olevaid dokumente on nüüdsest võimalik kaebuse esitajale edastada, tingimusel et need ei ole hõlmatud mõne teise erandiga sama määruse tähenduses. Sellega seoses lisas komisjon dokumentide loetelu nimetusega „Toimikudokumentide nimekiri". Lõpuks esitas komisjon põhjused, miks ta lähtuvalt kehtivatest keskkonnaalastest ühenduse õigusnormidest ei pidanud vajalikuks kaebuse menetlemist jätkata.

29 LPN palus seejärel juurdepääsu teatavatele dokumentidele, mis olid komisjoni edastatud „Toimikudokumentide nimekirja" nimelises loetelus.

30 LPN esitas komisjoni 28. veebruari 2008. aasta otsuse peale, millega lõpetati LPN-i kaebuse menetlemine, hagiavalduse, mis saabus Üldkohtusse 9. mail 2008 ning mis registreeriti numbri T-186/08 all.

31 LPN sai 20. juunil 2008 võimaluse tutvuda keskkonna peadirektoraadi toimikutega ning saada juurdepääs mõnele juurdepääsutaotluse esemeks olnud dokumendile.

32 11. juuli 2008. aasta kirjas kordas LPN oma taotlust saada juurdepääs dokumentidele, mille sisu ei olnud talle avaldatud või oli avaldatud ainult osaliselt.

33 Komisjoni peadirektoraat andis 24. oktoobri 2008. aasta kirjaga, mis kandis viidet SG.E.3/MIB/psi D(2008) 8639 (edaspidi „24. oktoobri 2008. aasta otsus") LPN-ile kõigepealt juurdepääsu kõikidele selle kirja lisaks olevas loetelus nimetatud 21 dokumendile. Seejärel andis ta osalise juurdepääsu selles loetelus nimetatud 16 muule dokumendile. Viimaseks keeldus ta andmast juurdepääsu kõnealuses loetelus toodud 10 ülejäänud dokumendile (vt 24. oktoobri 2008. aasta otsuse punktid 2.1–2.3). Põhjendamaks oma keeldumist lubada juurdepääsu teatavatele dokumentidele või nende osadele viitas ta määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 teisele lõigule, mis käsitleb otsustamisprotsessi kaitset, välja arvatud seoses ühe dokumendi teatavate lõikudega, mille puhul ta viitas ka sama määruse artikli 4 lõike 2 teisele taandele, mis käsitleb kohtumenetluse kaitset (vt 24. oktoobri 2008. aasta otsuse punktid 2.4.1 ja 2.4.2).

34 Komisjon edastas 7. novembri 2008. aasta kirjaga LPN-ile kaks täiendavat dokumenti.

35 Üldkohus jättis 7. septembri 2009. aasta määrusega kohtuasjas T-186/08: LPN *vs.* komisjon (kohtulahendite kogumikus ei avaldata) vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata LPN-i kaebuse, mida on nimetatud eespool punktis 30, osas, milles sellega taotletakse, et kohus tühistaks komisjoni 28. veebruari 2008. aasta otsuse LPN-i kaebuse menetlemise lõpetamise kohta.

Menetlus ja poolte nõuded

36 LPN esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 18. jaanuaril 2009.

37 Üldkohtu kantseleisse vastavalt 8., 19. ja 20. mail 2008 saabunud avaldustega palusid Taani Kuningriik, Soome Vabariik ja Rootsi Kuningriik luba astuda käesolevasse menetlusse LPN-i nõuete toetuseks. Üldkohtu kolmanda koja esimees rahuldas need avaldused 8. juuli 2008. aasta määrusega. Soome Vabariik esitas menetlusse astuja seisukohad 27. augustil 2008 ning Taani Kuningriik ja Rootsi Kuningriik esitasid oma seisukohad 22. septembril 2008. Komisjon esitas oma märkused menetlusse astuja seisukohade kohta 5. veebruaril 2009.

38 LPN, keda toetavad menetlusse astujad, palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlusalune otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

39 Komisjon palub kostja vastuses Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja LPN-ilt.

40 Üldkohtu kantseleisse 25. novembril 2008 saabunud eraldi dokumendiga palub komisjon Üldkohtul tuvastada, et „käesoleva hagi alus on ära langenud osas, mis puudutab avaldatud dokumente, kuna [LPN-i] põhjendatud huvi on selles osas kadunud", et „käesoleva hagi ese on muutunud osas, mis puudutab dokumente, millele juurdepääsu taotleti", ning et „neil asjaoludel ja vastavalt kodukorra artiklile 113 on otsuse tegemise vajadus käesolevas asjas ära langenud".

41 LPN ja menetlusse astujad esitasid oma märkused selle taotluse kohta selleks antud tähtaja jooksul.

42 LPN palub märkustes, mis ta esitas komisjoni taotluse kohta seoses otsuse tegemise vajaduse äralangemisega, Üldkohtult, et viimane nõuaks kodukorra artiklis 64 ette nähtud menetlust korraldatavate meetmena komisjonilt ka nende dokumentide esitamist, mida ei ole veel avaldatud või mis on avaldatud üksnes osaliselt.

43 Ettekandja-kohtuniku ettekande alusel otsustas Üldkohus (kolmas koda) avada suulise menetluse.

44 Üldkohus nõudis 12. juuli 2010. aasta kirjas kodukorra artiklis 64 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames kohtuasja pooltelt teatavate dokumentide esitamist ning kirjalikele küsimustele kirjalikult vastamist. Pooled täitsid selle nõude, esitades loetelud kõikidest dokumentidest, mis olid LPN-ile esimese kohtumenetluse jooksul täielikult või osaliselt avaldatud, ning vastasid küsimustele selleks antud tähtaja jooksul. Lisaks nõudis Üldkohus, et kõik menetluspooled esitaks kohtuistungil oma seisukohad võimalike järelduste kohta, mida käesoleva kohtuasja lahendamise seisukohalt tuleb teha Euroopa Kohtu 29. juuni 2010. aasta otsustest kohtuasjades C-139/07 P: komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau (EKL 2010, lk I-5885) ja C-28/08 P: komisjon *vs.* Bavarian Lager (EKL 2010, lk I-6055).

45 Poolte kohtukõned ja nende vastused Üldkohtu esitatud küsimustele kuulati ära 5. oktoobri 2010. aasta kohtuistungil.

46 LPN loobus kohtuistungil vastuseks Üldkohtu esitatud küsimustele oma taotlusest kontrollida 24. oktoobri 2008. aasta otsuse seaduslikkust ning samuti oma kolmandast väitest, mille kohaselt ei järgitud määruse nr 1049/2001 artikli 8 lõikes 1 sätestatud tähtaega, tingimusel et Üldkohus arvestab kohtukulude jaotamise üle otsustades seda, et vaidlusalune otsus tehti hilinemisega. Lisaks nõustus LPN sellega, et vaidlusese peaks piirduma niisuguste dokumentide ning dokumendiväljavõtetega, millele talle ei ole veel juurdepääsu antud, tingimusel et komisjonilt mõistetakse välja kohtukulud seoses selle osaga vaidlusest, mille kohta Üldkohus otsust ei tee. Need taotlused kanti kohtuistungi protokolli.

47 Pärast Soome Vabariigi ja LPN-i taotlusi kohtuistungi protokolli parandamiseks, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 19. ja 20. oktoobril 2010, otsustas Üldkohus 16. novembri 2010. aasta määrusega taasavada suulise menetluse. Pooled kuulati

nimetatud taotluste osas ära, Üldkohus tegi kohtuistungi protokolli nõutud parandused ning suuline menetlus lõpetati.

Õiguslik käsitlus

Taotlus asjas otsuse tegemise vajaduse äralangemise kohta

Poolte argumendid

48 Komisjon meenutab, et ta teavitas 3. aprilli 2008. aasta kirjaga LPN-i asjaolust, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud keeldumispõhjus ei ole enam asjakohane ning et ta saatis LPN-ile nimekirja liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse toimikus olevatest dokumentidest, et LPN saaks kasutada oma õigust tutvuda dokumentidega. Ta väidab ka, et seejärel sai LPN juurdepääsu teatavatele dokumentidele ning esitas kordustaotluse seoses dokumentidega, millele juurdepääs täielikult või osaliselt keelati. Ta väidab, et vastuseks viimati nimetatud taotlusele võttis ta vastu 24. oktoobri 2008. aasta otsuse. Lõpuks märgib ta, et edastas 7. novembri 2008. aasta kirjaga LPN-ile kaks täiendavat dokumenti.

49 Komisjon järeldab sellest ühest küljest, et käesoleva hagi ese on muutunud, kuna enamik juurdepääsutaotluse esemeks olevaid dokumente on LPN-ile avaldatud, ning teiseks ei olnud dokumentide puhul, mille avaldamisest täielikult või osaliselt keelduti, keeldumispõhjused samad mis need, millele viidati vaidlustatud otsuses. Seetõttu on LPN osas, mis puudutab avaldatud dokumente või dokumendiosasid, kaotanud

põhjendatud huvi taotleda nimetatud otsuse tühistamist, kuna tühistamine ei tooks tema jaoks endaga kaasa mingeid täiendavaid hüvesid.

50 LPN, keda toetavad menetlusse astujad, palub taotluse asjas otsuse tegemise vajaduse äralangemise kohta tagasi lükata.

51 Eelkõige märgib LPN sisuliselt, et avaldatud dokumendid esitati talle hilinemisega ning ebapiisava põhjenduse alusel: nimelt põhjendusega, et liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlus on lõppenud, samas kui juurdepääs nimetatud dokumentidele olnuks vajalik selle rikkumismenetluse käigus, et võimaldada tal oma seisukohta tulemuslikult väljendada ja vältida käesolevat kohtuasja. Arvestades seda, et nende dokumentide sisu on talle nüüd teada, ei ole ta siiski vastu sellele, et käesoleva vaidluse ese piirduks dokumentidega, mida ei ole veel avaldatud või mis on avaldatud ainult osaliselt, tingimusel et komisjonilt mõistetaks välja kohtukulud seoses selle osaga vaidlusest, mille ese on ära langenud. Kohtuistungil kinnitas ta oma nõusolekut vaidluseseme niisuguse piiramisega ning selle kohta on tehtud märge kohtuistungi protokolli (vt eespool punkt 46).

52 Seevastu seoses dokumentidega, millele juurdepääsu lubamisest on keeldutud täielikult või osaliselt, jääb LPN nõude juurde tühistada vaidlusalune otsus. Selles osas vaidleb ta vastu väitele, et vaidlusese ja keeldumispõhjused on muutunud. Tema arvates ei tohiks komisjon kohtumenetluse käigus muuta keeldumispõhjusi üksnes vaidlusaluse otsuse seaduslikkuse kontrolli vältimise eesmärgil. Lisaks väidab ta, et tal on jätkuvalt põhjendatud huvi selle vastu, et talle edastataks dokumendid, mida seni ei ole avaldatud või mis on avaldatud üksnes osaliselt, ning samuti nõuetekohaselt põhjendatud vastus põhjuste kohta, miks talle keelati juurdepääs nimetatud dokumentidele liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse käigus. Ta leiab, et praegusel juhul ei ole vaidlusaluses otsuses keeldumispõhjusena osundatud vajadust kaitsta uurimise eesmärke põhjendatud.

53 Igal juhul leiab LPN, et kohtukulud peaks kandma komisjon, esiteks kuna viimane ei põhjendanud nõuetekohaselt oma keeldumist avaldada juurdepääsutaotluse esemeks olnud dokumente rikkumismenetluse käigus, ning teiseks kuna komisjon on täielikult vastutav olukorra eest, mis viis käesoleva kohtumenetluseni.

54 Soome Vabariik vaidlustab vaidluseseme muutumise 24. oktoobri 2008. aasta otsuse vastuvõtmise järel. Pelgalt asjaolu, et selles otsuses välja toodud keeldumispõhjus erineb vaidlusaluses otsuses esitatud keeldumispõhjustest, ei too kaasa vaidluseseme muutumist ega hagi eseme äralangemist kodukorra artikli 113 tähenduses. Rootsi Kuningriik leiab, et asjaolu, et vaidlusalune otsus on kohtumenetluse ajal „kaotanud õigusjõu", ei tekita Üldkohtule kohustust tuvastada, et hagi ese on ära langenud, kuna vaidlusalust otsust ei ole ametlikult tagasi võetud. Neil asjaoludel on LPN-il endiselt põhjendatud huvi taotleda vaidlusaluse otsuse seaduslikkuse kontrollimist ja nõuda selle otsuse tühistamist. Menetlusse astujad täpsustavad, et komisjon ei tohiks muuta vaidluseseet, võttes vastu uue otsuse, milles on uus või muudetud põhjendus, kuna niisugune lähenemine ei mõjuta esialgse otsuse kehtivust ning on vastuolus õiguskindluse põhimõttega. Nad leiavad, et kui niisugune lähenemine oleks lubatud, võiks institutsioon vaidlustatud akti põhjendused Üldkohtu kontrolli alt välja viia selle abil, et võtab hiljem vastu teised aktid, mille ese on sama, kuid mille põhjendused on erinevad.

Üldkohtu hinnang

55 Olgu meenutatud, et komisjon esitab hagi aluse äralangemist puudutava nõude toetuseks sisuliselt kaks argumenti. Esiteks väidab ta, et käsitluse all oleva hagi ese on ära langenud ning LPN-i põhjendatud huvi käesoleva menetluse vastu on kadunud, kuna hagi esemeks on dokumendid, mis LPN-ile on kohtumenetluse käigus avaldatud. Teiseks leiab komisjon, et 24. oktoobri 2008. aasta otsuse vastuvõtmise tõttu on

kohtuasja ese muutunud, kuna nimetatud otsuses on esitatud uued keeldumispõhjused, mis erinevad vaidlusaluse otsuse omadest.

56 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et nii vaidlusese, nii nagu see on määratletud kohtumenetlust algatavas hagiavalduses, kui hageja põhjendatud huvi peavad säilima kuni kohtuotsuse tegemiseni, vastasel juhul võidakse asjas kohtuotsust mitte teha, millest nähtub eeldus, et hagi peaks selle esitajale oma lõpptulemuse kaudu võima kaasa tuua mingi kasu (Euroopa Kohtu 7. juuni 2007. aasta otsus kohtuasjas C-362/05 P: Wunenburger *vs.* komisjon, EKL 2007, lk I-4333, punkt 42; Üldkohtu 24. septembri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-45/06: Reliance Industries *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2008, lk II-2399, punkt 35).

57 Kuna LPN-ile anti kohtumenetluse käigus juurdepääs dokumentidele ja dokumendiväljavõtetele, siis tuleb asuda seisukohale, et vaidlusese ning seega ka otsuse tegemise vajadus on ära langenud (vt selle kohta Üldkohtu 23. novembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-84/03: Turco *vs.* nõukogu, EKL 2004, lk II-4061, punktid 28–30).

58 Mis puudutab dokumente, mida LPN-ile ei ole veel avaldatud või mis on avaldatud ainult osaliselt, siis nende osas tuleb välja tuua, et üksnes asjaolu, et komisjon on võtnud vastu uue otsuse mõne juurdepääsutaotluse esemeks olnud dokumendi avaldamise kohta, ei anna iseenesest alust järeldusele, et vaidlusese on ära langenud.

59 Isegi kui oletada, et komisjoni 24. oktoobri 2008. aasta otsuse vastuvõtmine võttis vaidlusaluselt otsuselt mõningase õigusliku toime, on vaidlus säilitanud oma eseme asjaolu tõttu, et komisjon ei ole viimati nimetatud otsust ametlikult tagasi võtnud (vt selle kohta eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus Wunenburger *vs.* komisjon, punktid 47–49), nagu komisjon ka ise on möönnud vastuseks Üldkohtu kirjalikule

küsimusele, nii et põhimõtteliselt tekitab vaidlusalune otsus jätkuvalt siduvaid õiguslikke tagajärgi.

60 Lisaks tuleb seoses põhjendatud huvi kadumisega meenutada ka seda, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib hagejal säilida institutsiooni akti tühistamise nõudmise huvi ka selleks, et ta saaks vältida sellele etteheidetava väidetava õigusvastasuse kordumist tulevikus. Selline põhjendatud huvi tuleneb ELTL artikli 266 esimesest lõigust, mille kohaselt institutsioonilt, kelle õigusakt on tunnistatud tühiseks, nõutakse kohtuotsuse täitmiseks vajalike meetmete võtmist. Niisugune põhjendatud huvi esineb siiski ainult siis, kui väidetav õigusvastasus võib korduda tulevikus, sõltumata selle juhtumi asjaoludest, mis olid aluseks hageja esitatud hagile (vt selle kohta vt selle kohta eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus Wunenburger *vs.* komisjon, punktid 50–53 ja seal viidatud kohtupraktika, ning eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus Reliance Industries *vs.* nõukogu ja komisjon, punkt 43).

61 Praeguses asjas tuleb meeles pidada, et vaidlusaluses otsuses asus komisjon põhimõttelisele seisukohale seoses keeldumisega võimaldada juurdepääs kõikidele toimikus sisalduvatele dokumentidele keskkonnaõiguse valdkonnas toimuva rikkumismenetluse käigus, ning teiseks, et LPN on ühing, mille peamine eesmärk on kaitsta keskkonda ning osaleda aktiivselt selle valdkonna otsustamisprotsessis. Seetõttu ning nii, nagu komisjon kohtuistungil möönis, esineb piisavalt konkreetne ning praeguse juhtumi asjaoludest sõltumatu oht, et tulevikus seisab LPN analoogsetel asjaoludel, s.o juhtudel, kui ta soovib, et komisjon võimaldaks talle juurdepääsu käimasoleva rikkumismenetlusega seotud keskkonnateabele, silmitsi selle sama väidetava ebaseaduslikkusega.

62 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et LPN-i põhjendatud huvi vaidlusaluse otsuse vaidlustamiseks säilib niivõrd, kui see otsus käsitleb keeldumist anda juurdepääs asjaomastele dokumentidele määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi alusel, mis puudutab eelkõige uurimise eesmärkide kaitset, tõlgendatuna lähtuvalt määruse nr 1367/2006 asjaomastest eeskirjadest.

63 Pidades silmas seda ohtu väidetava ebaseaduslikkuse kordumiseks, ei ole erilist tähtsust tõsiasjal, et vaidlusaluse otsuse tühistamise korral ei ole komisjon ELTL artikli 266 esimese lõigu alusel tingimata kohustatud võimaldama LPN-ile juurdepääsu dokumentidele, mida ei ole veel avaldatud või mis on avaldatud üksnes osaliselt, sest 24. oktoobri 2008. aasta otsuse lõplikkuse ja vaidlustamatuse tõttu on komisjonil jätkuvalt võimalik viidata otsustamisprotsessi kaitset puudutavale erandile. Nagu komisjon kohtuistungil ise möönis, peaks ta niisugusel juhul asjaomastele dokumentidele juurdepääsu taotlust uuesti hindama lähtuvalt võimalikest uutest faktilistest ja õiguslikest asjaoludest.

64 Kõikide eelnevate kaalutluste alusel tuleb komisjoni taotlus, et hagi alus on ära langenud, tagasi lükata osas, milles vaidlus puudutab dokumente, mida LPN-ile ei ole veel avaldatud või mis on avaldatud üksnes osaliselt.

Tühistamisele suunatud väidete kokkuvõte

65 Arvestades käesoleva vaidluse eseme piiramist kohtuistungil, tuleb analüüsida kahte tühistamisele suunatud väidet, mis LPN on sisuliselt esitanud.

66 Esiteks väidab LPN, et vaidlusalune otsus rikub mitut määruse nr 1367/2006 sätet ning eelkõige selle määruse artiklit 6.

67 Teiseks väidab LPN, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet, mis puudutab eelkõige uurimise eesmärkide kaitset, on valesti kohaldatud.

68 Teine väide jaguneb kaheks osaks. Esiteks heidab LPN komisjonile ette õigusvastast tegevust, mis seisneb selles, et viimane ei andnud konkreetset ja individuaalset hinnangut ega esitanud vastavaid põhjendusi selle kohta, kas ja mil määral oli viidatud erand kohaldatav igale dokumendile, mille avaldamist taotleti ja mis ei olnud veel avaldatud. Teiseks leiab ta, et komisjon jättis ekslikult hindamata, kas neile dokumentidele tuleks anda kas või osaline juurdepääs. Kolmandaks jättis komisjon arvestamata dokumentidele juurdepääsu taotluses viidatud üldise huvi, mis nõudis nimetatud dokumentide avaldamist.

69 Esimese ja teise väite vahelisi kattumisi arvestades peab Üldkohus sobivaks neid koos analüüsida.

Esimene ja teine väide, mille kohaselt on rikutud määrust nr 1367/2006 ning määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet

Poolte argumendid

– Esimene väide, mille kohaselt on rikutud määrust nr 1367/2006

70 LPN leiab määruse nr 1367/2006 asjakohaste sätete alusel, et dokumendid, millele juurdepääsu taotleti, sisaldavad teavet, mis tuleb talle avaldada, arvestades keskkonnaalaseid huve, mille eest ta seisab ja mida ta kaitseb tammiehitusprojekti raames.

Ta leiab, et isegi juhul, kui nimetatud määruse artikli 6 alusel ei saa praegusel juhul eeldada viidatud erandite kohaldamist välistava ülekaaluka üldise huvi olemasolu, ei vabane komisjon kohustusest konkreetselt hinnata, kas esineb vähemalt üldine huvi avaldamiseks. Komisjon aga kohaldas vastupidi sama määruse artikli 6 lõike 1 teisest lausest tulenevatele nõuetele „automaatselt" määruse nr 1049/2001 sätteid ega järginud oma kohustust tõlgendada kõiki viimati nimetatud määruse artikli 4 lõikel 2 rajanevaid keeldumispõhjusi kitsalt ja arvestades üldist huvi avaldamiseks.

71 Järelikult tuleks vaidlustatud otsus tühistada seetõttu, et rikutud on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande sätete kitsa tõlgendamise kohustust, ms tuleneb määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõikest 1.

72 Repliigis vaidleb LPN vastu komisjoni väitele, et määrus nr 1367/2008 ei ole praeguses asjas kohaldatav. Komisjon olevat ise vaikimisi möönnud, et ta ei kontrollinud, kas asjaomased dokumendid puudutavad või ei puuduta teavet seoses heidetega keskkonda. Seetõttu rikkus ta nimetatud määruse tõlgendamisel õigusnormi.

73 Määruses nr 1049/2001 sätestatud üldeeskirjade – mis käsitlevad juurdepääsu dokumentidele – tagajärg ei ole see, et kohaldamata tuleb jätta määruse nr 1367/2006 erisätted keskkonnateabe kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise kohta. LPN leiab, et erinevalt sellest, mida väidab komisjon, tuleb määruse nr 1367/2006 põhjenduses 8 nimetatud mõistet „keskkonnainfo" käsitada laias tähenduses ning määrust nr 1367/2006 tuleks omakorda tõlgendada keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise konventsiooni alusel,

mis allkirjastati 25. juunil 1998 Århusis (edaspidi „Århusi konventsioon") ning mille Euroopa Ühenduse nimel kiitis heaks nõukogu 17. veebruari 2005. aasta otsusega 2005/370/EÜ (ELT L 124, lk 1).

74 LPN leiab selles osas, et vastavalt määruse nr 1367/2006 artiklile 3 reguleerib määrus nr 1049/2001 üksnes juurdepääsuõiguse kasutamise vormi ning seda, millisel viisil peab komisjon teabe avaldama. Selle määruse ning eelkõige keskkonnateabe saamise taotluse rahuldamata jätmist võimaldavate erandite kohaldamisel peaks komisjon seega arvestama määruses nr 1367/2006 sätestatud eritingimusi. Seda seisukohta kinnitab nimetatud määruse põhjendus 15, mis viitab sõnaselgelt määruses nr 1049/2001 ette nähtud eranditele, mida tuleks kohaldada vastavalt määruse nr 1367/2006 mis tahes erisätetele, mis käsitlevad keskkonnateabe saamise taotlusi.

75 Lisaks, isegi kui määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimene lause jätab seoses määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes ette nähtud eranditega oma kohaldamisalast välja „uurimi[s]e ja eelkõige ühenduse õiguse võimalike rikkumiste uurimi[s]e", sätestab selle sätte teine lause selgelt, et määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud muude erandite puhul tõlgendatakse keeldumise aluseid kitsalt, võttes arvesse avalikustamisega teenitavat üldist huvi ja seda, kas taotletud info on seotud heidetega keskkonda. Niisiis, ühest küljest pidi komisjon isegi juhul, kui ülekaaluka üldise huvi olemasolu oli välistatud, konkreetselt hindama üldise huvi olemasolu, ning teisest küljest pidi komisjon juhul, kui taotluse esemeks olnud teave oli nii nagu praeguses asjas seotud heidetega keskkonda, tõlgendama keeldumispõhjusi kitsalt.

76 LPN väidab sellega seoses, et komisjon ei saa asjakohaselt viidata eespool punktis 19 viidatud kohtuotsusele Petrie jt *vs.* komisjon, mis tehti enne määruste nr 1049/2001 ja nr 1367/2006 vastuvõtmist. Ta täpsustab, et 6. detsembri 1993. aasta asjaajamiskord üldsuse juurdepääsul nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 340, lk 41, edaspidi „asjaajamiskord"), mis jõustati nõukogu 20. detsembri 1993. aasta otsusega 93/731/EÜ üldsuse juurdepääsu kohta nõukogu dokumentidele (EÜT L 340, lk 43) ja komisjoni 8. veebruari 1994. aasta otsusega 94/90/ESTÜ, EÜ, Euratom üldsuse juurdepääsu kohta komisjoni dokumentidele (EÜT L 46, lk 58), mis eelnes käsitluse all olevatele määrustele, ei nõudnud nende olukordade nii konkreetse ja põhjendatud hinnangu andmist, milles juurdepääs dokumentidele võib kahjustada uurimise nõuetekohast kulgemist, ning see ei näinud ka ette, et ülekaalukas üldine huvi võiks kaaluda üles huvi kaitsta uurimise eesmärke. Lõpuks märgib ta, et erinevalt olukorrast, mille pinnalt tehti eespool punktis 19 viidatud kohtuotsus Petrie jt *vs.* komisjon, oleks asjaajamiskorra kohaldamisel ainult kaks nõuetekohaselt määratletud dokumenti jäänud välja „dokumendi koostaja reegli" alt ning et praegusel juhul komisjon isegi ei konsulteerinud Portugali ametiasutustega, et saada teada, kas nende koostatud dokumente oleks olnud võimalik avaldada.

77 LPN väidab selles osas, et kuna praegusel juhul oleks tänu määruse nr 1367/2006 kohaldamisele selle määruse artikli 6 alusel läbi viidava üldise huvi hindamise tulemusi arvestades tulnud avaldada isegi uurimisega seotud dokumendid.

78 Menetlusse astujad märgivad sisuliselt, et komisjon rikkus vaidlusalust otsust vastu võttes määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõiget 1.

79 Soome Vabariigi ja Rootsi Kuningriigi väitel on ühenduse seadusandja määruses nr 1367/2006 toonitanud tähtsust, mis on üldsuse juurdepääsul keskkonnateabele võrreldes määruses nr 1049/2001 sätestatud üldiste juurdepääsunormidega. Seega,

isegi kui määruse nr 1367/2006 artikkel 6 ei ole vahetult kohaldatav niisugusele liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlusele, nagu on käsitluse all käesolevas asjas, sisaldab see erinorme, mille alusel määruse nr 1049/2001 kohaldamise kontekstis tuleb hinnata, kas esineb iseäranis oluline üldine huvi keskkonnateabe avaldamiseks ning seda eriti valdkonnas, mis puudutab heiteid keskkonda.

80 Niisiis leiavad Taani Kuningriik ja Soome Vabariik, et kui institutsioon hindab juurdepääsutaotlust keskkonnateavet sisaldavale dokumendile, siis ta peab arvestama määruse nr 1367/2006 eesmärkidega, tõlgendatuna Århusi konventsiooni alusel, mis rõhutab seda, et on eriti tähtis ja vajalik parandada üksikisikute juurdepääsuvõimalusi kõnealusele teabele võrreldes määruse nr 1049/2001 üldeeskirjadega ette nähtud võimalustega, arvestades, et juurdepääs keskkonnateabele annab suure panuse keskkonnakaitsesse. Komisjon peaks seega neid põhimõtteid arvesse võtma, kui ta kontrollib ja kohaldab määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud erandeid, sealhulgas juhul, kui ta hindab, kas on olemas (ülekaalukas) üldine huvi avaldamiseks, selleks et tagada liidu kodanikele võimalikult suur läbipaistvus.

81 Soome Vabariik ja Rootsi Kuningriik vaidlevad vastu komisjoni seisukohale, et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 viimane lause piirdub sellega, et tuletab meelde põhimõtet, et erandeid määrusest nr 1049/2001 tuleb tõlgendada ja kohaldada kitsalt. Nende väitel ütleb see lause lisaks seda, et asjaomase teabe hindamisel peab institutsioon eriliselt arvestama kitsa tõlgendamise nõudega ning üldise huviga saada teavet, mis puudutab heiteid keskkonda. Seetõttu, kui erinevate huvide kaalumine peaks ametlikult toimuma üksnes määruse nr 1049/2001 raames, tõlgendatuna määruse nr 1367/2006 alusel, tuleks seda suurem tähtsus anda üldisele huvile, mis valitseb suurema läbipaistvuse saavutamise vastu seoses keskkonnateabega.

82 Komisjon nõuab, et esimene väide tagasi lükataks.

– Teine väide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet

83 Teise väite esimese osa raames, mis tuleneb asjaomaste dokumentide konkreetselt uurimata jätmisest, vaidlustab LPN põhjenduse põhjendatuse, leides, et komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses LPN-i juurdepääsutaotluse rahuldamata jätmiseks esitatud põhjendus on liiga umbmäärane ja üldine. Ta leiab, et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõikest 1 tuleneva kitsa tõlgendamise kohustuse tõttu oleks komisjon pidanud iga asjaomast dokumenti konkreetselt uurima, et hinnata, kas vastav dokument kuulub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi kohaldamisalasse, kuid praegusel juhul jättis ta selle väljakujunenud kohtupraktikast tulenevaid nõudeid eirates tegemata. Lisaks tähendaks möönmine, et kõik kontrollimise, uurimise või audiitorkontrolliga seotud dokumendid kuuluvad nii kaua selle erandi alla, kuni pole otsustatud, milline on asjaomase menetluse edasine käik, nende dokumentide sidumist juhusliku, tulevikus aset leidva ja võimalik et alles pika aja pärast toimuva sündmusega, mis sõltub komisjoni diskretsiooniõigusest ning erinevate ametiasutuste töökiirusest ning hoolikusest.

84 Lisaks on LPN-i väitel ekslik seisukoht, mille kohaselt kõikide asjaomaste dokumentide avaldamine kahjustaks komisjoni võimet rikkumist menetleda ning võimalusel lahendada asi poolte kokkuleppega. LPN leiab, et tema juurdepääsutaotluse eesmärk on vastupidi „aidata komisjonil leida kokkulepe, mis tagaks nii liikmesriikide kui ka komisjoni jaoks siduvate rangete keskkonnaalaste normide järgimise." Viimane seevastu jättis selgitamata, mis põhjustel oleks asjaomaste dokumentide avaldamine võinud ohustada olukorra lahendamist kokkuleppe teel Portugali ametiasutustega. Ta leiab, et komisjon ei saa põhjendada dokumentidele juurdepääsu taotluse rahuldamata jätmist puhtalt oletuslike ja alusetute ohtude olemasoluga. Lisaks tõendab

keskkonna peadirektoraadi esindajate külaskäigu kohta piirkonda, kuhu Sabori jõe tamm pidi ehitatama, koostatud 2007. aasta juulis koostatud aruande näide, et niisugust ohtu praegusel juhul ei esinenud. Tema väitel viitab komisjon eespool punktis 19 viidatud kohtuotsusele Petrie jt *vs.* komisjon ebaõigesti, kuna see otsus tehti ajal, mil määrus nr 1367/2006 ei olnud veel jõus ning laias laastus rajaneb see kohtuotsus „dokumendi koostaja reeglile", mida määrusesse nr 1049/2001 üle ei võetud, kuid mille tõttu komisjon vabanes kohustusest anda hinnang kolmandate isikute koostatud dokumentidele. Ta väidab, et praegusel juhul oleks komisjon pidanud niisuguse hinnangu andma dokument dokumendi haaval, kuid ta jättis selle tegemata. Teistsugune tõlgendus oleks vastuolu nimetatud määruse artikli 4 lõiget 5 käsitlevas kohtupraktikas väljakujundatud nõuetega.

85 Teise väite teise osa raames väidab LPN, et komisjoni keeldumine anda talle vähemalt osaline juurdepääs asjaomastele dokumentidele rikub proportsionaalsuse põhimõtet.

86 Tema väitel ilmneb vaidlusalusest otsusest, et komisjon ei andnud konkreetset hinnangut neis dokumentides sisalduvale teabele, piirdudes märgukirja ja Portugali ametiasutuste vastuse osundamisega ning jättes andma hinnangu nende konkreetsele sisule lähtuvalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandast taandest. Lisaks leiab LPN, et komisjon viitas ekslikult toimikus sisalduvate dokumentide väga üldistele liikidele, täpsustamata isegi nende dokumentide arvu, ning samuti viitas ta „põhjendatud arvamustele, mida on küsitud" („reasoned opinions requested"), mille olemasolust LPN ei olnud teadlik. Igal juhul oleks nimetatud dokumentidele konkreetse ja individuaalse hinnangu andmine olnud vajalik selleks, et teha kindlaks, kas osaline avaldamine oli võimalik.

87 Repliigis leiab LPN kõike eelnevat arvesse võttes, et komisjon rikkus koostöö, läbipaistvuse ja proportsionaalsuse põhimõtteid.

88 Teise väite kolmanda osa raames lükkab LPN ümber seisukoha, et puudub üldine huvi, mis õigustaks asjaomaste dokumentide avaldamist põhjusel, et vastavate keskkonnakahjustuste ohu olemasolu saaks tuvastada ainult Euroopa Kohus, tingimusel et komisjon viimase poole pöördub. Kirjeldatud seisukoht on LPN-i väitel esiteks ühitamatu määruses nr 1367/2006 tunnustatud igaühe põhiõigusega osaleda keskkonda puudutavates menetlustes. LPN leiab, et eelkõige keskkonna kaitsele suunatud üldine huvi ei pea saama Euroopa Liidu kohtu eelnevat kinnitust. Edasi leiab LPN, et see seisukoht eirab asjaolu, et komisjon kinnitas talle, et tal on õigus esitada oma märkused enne, kui tehakse lõplik otsus tema esitatud kaebuse põhjal algatatud rikkumismenetluses. Ta märgib selles osas, et juurdepääsutaotluse esemeks olnud dokumendid olekssid tal selles kontekstis võimaldanud tõhusamalt kasutada õigust olla ära kuulatud selleks, et kaitsta tammiprojekti mõjutatud üldisi keskkonnkaitsehuve.

89 Lisaks, oletus, et Euroopa Kohus tuvastab ühenduse õiguse rikkumise Portugali Vabariigi poolt, on muutunud asjakohatuks ega saa mõjutada igaühe õigust osaleda konkreetsel ja ennetaval moel keskkonnakaitses, seda enam, et liikmesriik ei saa ühenduse õiguse niisuguse rikkumisega keskkonnale tekitatud negatiivseid tagajärgi enam tagantjärgi heastada.

90 Menetlusse astujate väitel tõlgendas ja kohaldas komisjon valesti määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärkide kaitse kohta ning samuti tõlgendas ta valesti sama määruse artiklit 6.

91 Menetlusse astujad meenutavad, et institutsioon peab konkreetselt ning juhtumipõhiselt hindama, kas teatav dokument kuulub määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud erandi alla. See konkreetne ning individuaalne hinnang tuleb põhimõtteliselt anda kogu teabe kohta, mis sisaldub igas juurdepääsutaotluse esemeks olevas dokumendis, ning see hinnang peab kajastuma ka otsuse põhjendustes. Samas ei ilmne vaidlusaluse otsuse põhjendusest, et komisjon oleks andnud asjaomastele dokumentidele niisuguse konkreetse ja individuaalse hinnangu. Selles otsuses pole isegi nimetatud need dokumendid, mille avaldamisest komisjon keeldus, vaid nende dokumentide loetelu anti LPN-ile alles kohtumenetluse käigus. Rootsi Kuningriik lisab, et niisuguse loetelu koostamine ei võrdu igal juhul hinnangu andmisega küsimusele, kas iga asjaomase dokumendi avaldamine tervikuna või osaliselt oleks konkreetselt ja tegelikult võinud kahjustada teatavat kaitstud huvi.

92 Erinevalt sellest, mida väidab komisjon, ei ole praegusel juhul täidetud tingimused, mis võimaldavad komisjonil erandjuhul vabaneda kohustusest anda asjaomastele dokumentidele konkreetne ja individuaalne hinnang, s.o tegemist ei ole olukorraga, mille puhul on ilmne, et dokument tuleb avaldada või et seda ei tohi avaldada. Juurdepääsutaotluse esemeks olevatele dokumentidele individuaalse ja konkreetse hinnangu andmine on määruse nr 1049/2001 tõlgendamise aluspõhimõte, millest võib kõrvale kalduda üksnes ülekaalukatel põhjustel, mida komisjon aga ei ole esile toonud. Menetlusse astujad leiavad, et pelgalt asjaolust, et asjaomased dokumendid puudutavad käimasolevat uurimist, ei piisa selle määruse artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes nimetatud erandi kohaldamiseks.

93 Menetlusse astujad märgivad, et tulenevalt määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõikest 1 (vt eespool punktid 80 ja 81) tuleb määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud erandeid tõlgendada ja kohaldada kitsalt. Taani Kuningriigi ja Rootsi Kuningriigi väitel on läbipaistvuse põhimõtte eesmärk tagada dokumentidele juurdepääsuõiguse läbi, et institutsioonide otsuste võtmisel järgitaks võimalikult palju avatuse põhimõtet ning saavutataks institutsioonide suurem legitiimsus ja vastutus kodanike suhtes (määruse nr 1049/2001 põhjendused 1–4) ning see põhimõte määrab niisiis kindlaks

tõlgenduse, mis tuleb anda nii määruse nr 1049/2001 üldpõhimõtetele kui ka selle määruse erisätetele ja seda nende institutsioonide kogu tegevuse puhul, sealhulgas komisjoni läbi viidavate rikkumismenetluste puhul.

94 Lisaks peab oht kahjustada mõnd kaitstud huvi olema mõistlikult ettenähtav, mitte puhtalt oletuslik. Täpsemalt, asjaomaste dokumentide avaldamisega peaks ka tegelikkuses kaasnema oht kahjustada vaidlusalust rikkumist käsitleva uurimise eesmärke. Vaidlusaluse otsuse põhjendus seevastu viitab üldsõnaliselt käimasolevale liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse kohtueelsele etapile ning liikmesriikide huvile tagada konfidentsiaalsus, kuid seal ei ole välja toodud põhjusi, miks täpsemalt iga asjaomase dokumendi avaldamine kõnealust uurimist kahjustaks. Niisugune põhjendus viiks aga selleni, et kõiki liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlusi tuleks vähemalt kuni haldusmenetluse etapi lõpuni läbi viia täielikus saladuses, see aga oleks vastuolus määruse nr 1049/2001 eesmärgiga tagada dokumentidele võimalikult laialdane juurdepääs. Seda hinnangut kinnitab dokumendi koostaja reegli keelustamine, kuna ühenduse seadusandja eesmärk oli piirata dokumendi koostaja voli takistada tema sulest pärineva dokumendi avaldamist, viidates abstraktselt oma huvile austada selle dokumendi sisu konfidentsiaalsust. Niisiis ei täitnud komisjon oma kohustust anda igale asjaomasele dokumendile konkreetne ja individuaalne hinnang, et selgitada välja, kas selle sisu on konfidentsiaalne või mitte, ning seeläbi ka kohustust tõlgendada ja kohaldada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit kitsalt. Taani Kuningriik lisab, et nii toimides rikkus komisjon ka samast määrusest tulenevat põhjendamiskohustust.

95 Veel leiavad menetlusse astujad, et komisjon rikkus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 6, mille alusel komisjonil on kohustus hinnata, kas erandiga kaitstud huvi õigustab dokumendi avaldamisest täielikult keeldumist või õigustab see ainult dokumendi mõne osa avaldamisest keeldumist, samas kui dokumendi teised osad tuleb avaldada.

Kuna komisjon ei andnud asjaomastele dokumentidele konkreetset ja individuaalset hinnangut, siis eiras ta paratamatult võimalust, et nende sisu avaldatakse ainult osaliselt. Selles osas vaidlevad Taani Kuningriik ja Rootsi Kuningriik vastu seisukohale, et liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlusega seotud kõikide dokumentide sisu ja kogu teave on üldiselt ja täielikult salajane. Isegi kui oletada, et need dokumendid sisaldasid salajast teavet, oleks komisjon pidanud andma konkreetse hinnangu sellele, kas osa neist dokumentidest sisaldas eraldiseisvat mittesalajast teavet, mida oleks võinud avaldada.

96 Menetlusse astujad väidavad, et praegusel juhul eiras komisjon ka üldise huvi olemasolu asjaomaste dokumentide avaldamise vastu. Erinevalt kohtupraktikas tunnustatud nõuetest ei kaalunud komisjon vaidlusaluses otsuses omavahel esiteks üldist huvi keskkonda käsitleva teabe avaldamise vastu, mille tähtsust rõhutab määrus nr 1367/2006. Nende väitel oleks niisugune kaalumine tipnenud järeldusega, et huvi avaldamise vastu kaalub üles huvi kaitsta konfidentsiaalsust. Selles osas ei vabastanud niisuguse ülekaaluka üldise huvi eelduse võimalik kohaldamatus, mida on mainitud sama määruse artikli 6 lõikes 1, komisjoni kohustusest kontrollida, kas esineb ülekaalukas huvi avaldamise vastu. Niisugune lähenemine peab veelgi enam paika seetõttu, et esiteks peab komisjon selle kaalumise raames arvestama määruse nr 1367/2006 ja Århusi konventsiooni eesmärkidega, mis annavad erilise kaalu üldsuse juurdepääsule keskkonnateabele (vt eespool punktid 80 ja 81) ning teiseks ei andnud komisjon igatahes hinnangut sellele, kas igas asjaomases dokumendis sisaldunud teabe avaldamine oleks võinud kahjustada uurimise eesmärke, mis on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande kaitse all.

97 Lõpuks, Soome Vabariigi arvates piirdus komisjon põhjendamatult elupaigadirektiiviga tõsise rikkumise tuvastamisega seotud ülekaaluka üldise huvi olemasolu

kontrollimisega, samas kui ta oleks pidanud omal algatusel uurima kõiki asjaolusid, mis võisid selles osas tähtsust omada. Komisjon kohaldas seega valesti määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 2 ning määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõiget 1.

98 Komisjon nõuab teise väite tagasilükkamist.

Üldkohtu hinnang

– Sissejuhatavad märkused

99 Sisuliselt käsitlevad esimene ja teine väide sisuliselt seda, kuidas tõlgendada ja kohaldada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandit, mis on eelkõige seotud „uurimise [...] eesmär[giga]", mõistetuna määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 kohaselt.

100 Selles osas peab kõigepealt meenutama, et EÜ artikli 230 alusel esitatud tühistamishagi menetlemisel tuleb ühenduse õigusakti seaduslikkust hinnata akti vastuvõtmise ajal olemas olnud faktiliste ja õiguslike asjaolude alusel (Üldkohtu 11. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas T-121/05: Borax Europe *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 48).

101 Samas oli praeguse kohtuasja puhul Portugali Vabariigi vastu EÜ artikli 226 alusel algatatud rikkumismenetlus vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal alles pooleli. Seetõttu oli komisjon põhimõtteliselt õigustatud viitama määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandile (vt selle kohta Üldkohtu 6. juuli 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-391/03 ja T-70/04: Franchet ja Byk *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-2023, punkt 113, ja 12. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-36/04: API *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-3201, punktid 121, 133 ja 134).

102 Siiski peab komisjon juhul, kui ta selle erandi alusel keeldub dokumentidele juurdepääsu lubamast, esiteks täitma oma kohustuse kontrollida, kas need dokumendid kuuluvad tõepoolest tervikuna selle erandi alla, ning teiseks peab ta nõuetekohaselt kaaluma ühelt poolt võimalikke üldisi huve selle dokumendi avaldamiseks ning teiselt poolt huvi kaitsta nende konfidentsiaalsust (vt selle kohta Euroopa Kohtu 1. juuli 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-39/05 P ja C-52/05 P: Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, EKL 2008, lk I-4723, punktid 33 jj, ning Üldkohtu 13. aprilli 2005. aasta otsus kohtuasjas T-2/03: Verein für Konsumenteninformation *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-1121, punktid 69 jj).

103 Niisiis, arvestades, et LPN ja menetlusse astujad heidavad komisjonile peamiselt ette seda, et viimane ei andnud asjaomastele dokumentidele konkreetset ja individuaalset hinnangut ega võtnud antud hinnangu raames piisavalt arvesse määruse nr 1367/2006 sätteid, tuleb esmalt analüüsida, mil määral võib see määrus muuta komisjonil tulenevalt määrusest nr 1049/2001 lasuva hindamiskohustuse ulatust.

104 Selles osas tuleb meenutada, et vaidlusalune otsus võeti vastu nii määruse nr 1049/2001 kui ka määruse nr 1367/2006 alusel.

– Määruse nr 1367/2006 mõju komisjoni hindamiskohustuse ulatusele

105 Määruse nr 1367/2006 põhjendustest 8 ja 15 ning iseäranis väljendist „vastavalt käesoleva määruse mis tahes erisätetele, mis käsitlevad keskkonnainfo saamise taotlusi", tõlgendatuna koos sama määruse artiklitega 3 ja 6, tuleneb, et see määrus on eriseaduseks määruse nr 1049/2001 suhtes, „asendades, muutes või täpsustades viimati nimetatud määruse sätteid juhul, kui juurdepääsutaotlus puudutab „keskkonnainfot" või „info[t, mis] on seotud heidetega keskkonda"".

106 Esiteks ilmneb määruse nr 1367/2006 artiklist 3, et määrust nr 1049/2001 kohaldatakse kõikide taotluste suhtes, mis on esitatud asjaomase institutsiooni valduses olevale keskkonnateabele juurdepääsu saamiseks.

107 Teiseks, mis puudutab õigust pääseda juurde niisugust teavet sisaldavatele dokumentidele, siis määruse nr 1367/2006 põhjenduse 15 teine lause ning artikli 6 lõike 1 teine lause, mille sõnastused suures ulatuses kattuvad, kinnitavad üle põhimõtte, mille kohaselt erandeid liidu õigusega ette nähtud subjektiivsest õigusest või üldpõhimõttest, sealhulgas õigusest teabele, mis on ette nähtud EÜ artikliga 255, tõlgendatuna koos määrusega nr 1049/2001, tuleb kohaldada ja tõlgendada kitsalt (vt selle kohta Euroopa Kohtu 15. mai 1986. aasta otsus kohtuasjas 222/84: Johnston, EKL 1986, lk 1651, punkt 36, ning eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, punkt 36). Seda määrusega nr 1049/2001 ette nähtud erandite kitsa tõlgendamise kohustust kinnitab keskkonnateavet sisaldavatele dokumentidele juurdepääsu puhul veelgi enam esiteks nii asjaomase institutsiooni vajadus arvestada üldise huviga niisuguse teabe avalikustamise vastu kui ka viide asjaolule, kas vastav teave puudutab

heiteid keskkonda, ning teiseks tõsiasi, et määrus nr 1049/2001 ei sisalda analoogseid täpsustusi seoses nimetatud erandite kohaldamisega kõnealuses valdkonnas.

108 Kolmandaks, määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõige 1 ei sea kahtluse alla määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 lõpuosas sätestatud põhimõtet, mille kohaselt asjaomane institutsioon peab arvestama võimalikku ülekaalukat üldist huvi avaldamise vastu, vaid piirdub nende tingimuste muutmise ja täpsustamisega, mille puhul asjaomane institutsioon kontrollib, kas keskkonnateavet sisaldavatele dokumentidele juurdepääsu taotluse korral esineb ülekaalukas üldine huvi avaldamise vastu. Nii näeb määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimene lause ette õigusliku eelduse, et ülekaalukas üldine huvi teabe avaldamiseks esineb juhul, kui taotletud teave on seotud heidetega keskkonda, välja arvatud juhul, kui see teave on seotud uurimisega, ning eelkõige ühenduse õiguse võimaliku rikkumisega seotud uurimisega. Sellest järeldub, et – nagu märgivad ka LPN ja menetlusse astujad – olgugi et see õiguslik eeldus ei kehti dokumentide suhtes, mis puudutavad rikkumismenetluste käigus toimuvaid uurimisi, ei vabasta see säte siiski komisjoni kohustusest arvestada iga juhtumi puhul võimaliku ülekaaluka üldise huviga avaldamise vastu, ning eriti huviga, mis on suunatud keskkonnateabe vastu laiemas tähenduses kui „heited keskkonda", ning samuti kohtupraktikast tulenevast kaalumiskohustusest (vt selle kohta eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, punktid 44, 45 ja 67).

109 Need on kaalutlused, millest lähtuvalt tuleb kontrollida, kas komisjon täitis praegusel juhul oma kohustuse kontrollida, kas asjaomased dokumendid oli tõepoolest tervikuna hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga, tõlgendatuna koos määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõikega 1.

– Komisjoni hindamiskohustust reguleerivad nõuded

110 Väljakujunenud kohtupraktikas on tunnustust leidnud lähenemine, et arvestades vajadust tõlgendada ja kohaldada kõiki erandeid juurdepääsuõigusest kitsalt, ei ole asjaolu, et mingi dokument on seotud uurimisega määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmanda taande tähenduses, iseenesest piisav selleks, et õigustada viidatud erandi kohaldamist, vaid erandit saab kohaldada üksnes juhul, kui asjaomaste dokumentide avaldamine võib tõepoolest ohustada väidetava rikkumise tõttu komisjoni poolt algatatud uurimistegevuse eesmärkide kaitset (vt selle kohta eespool punktis 101 viidatud kohtuotsus Franchet ja Byk, punktid 105 ja 109, ning eespool punktis 101 viidatud kohtuotsus API *vs.* komisjon, punkt 127). Tegelikult peab oht kahjustada kaitstud huvi olema mõistlikult ettenähtav, mitte puhtalt oletuslik (eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, punktid 43 ja 63). Lisaks nähtub selle erandi sõnastusest, et selle eesmärk ei ole mitte kaitsta uurimist kui sellist, vaid uurimise eesmärke, mis liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse puhul seisnevad liikmesriigi kohustuses viia oma tegevus kooskõlla ühenduse õigusega (vt selle kohta eespool punktis 101 viidatud kohtuotsus API *vs.* komisjon, punktid 127 ja 133 ning seal viidatud kohtupraktika; kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas, milles tehti eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, EKL 2010, lk I-5885, punktid 109–115).

111 Niisiis juhul, kui dokumendi avaldamine võib EÜ artikli 226 alusel algatatud rikkumismenetluse raames kahjustada selle menetluse nõuetekohast kulgemist ning eeskätt läbirääkimisi komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel, võib nimetatud institutsioon põhimõtteliselt keelduda andmast juurdepääsu sellele dokumendile, kuna selle avaldamine ohustaks uurimise eesmärgi viia liikmesriigi tegevus ühenduse õigusega kooskõlla kaitset.

112 Lisaks, nagu tuleneb ka kohtupraktikast, peab institutsioon juhul, kui temalt taotletakse dokumendi avaldamist, juhtumipõhiselt hindama, kas vastav dokument kuulub

erandite alla, mis määruse nr 1049/2001 artiklis 4 on juurdepääsuõiguse suhtes kehtestatud (eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, punkt 35). Selles osas on täpsustatud, et esiteks peab dokumentidele juurdepääsu taotlusele andma konkreetse ja individuaalse hinnangu ning see hinnang peab puudutama kõikide nimetatud taotluse esemeks olevate dokumentide sisu, ning teiseks peab see hinnang kajastuma institutsiooni otsuse põhjenduses ning käsitlema kõiki nimetatud määruse artikli 4 lõigetes 1–3 mainitud erandeid, millel see otsus rajaneb (vt selle kohta eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Tribunal Verein für Konsumenteninformation *vs.* komisjon, punktid 69–74 ; vt selle kohta ka kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas, milles tehti eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, EKL 2010, lk I-5885, punktid 73–80).

113 Sellegipoolest leidub komisjoni kohustuse suhtes anda juurdepääsutaotluse esemeks olevatele dokumentidele konkreetne ja individuaalne hinnang mitmeid erandeid.

114 Kohtupraktikas on korduvalt leitud, et kui konkreetse ja individuaalse hinnangu, mille institutsioon peab määruse nr 1049/2001 alusel esitatud juurdepääsu taotlusele vastamiseks põhimõtteliselt andma, eesmärk on võimaldada asjassepuutuval institutsioonil hinnata ühest küljest seda, mil määral on kohaldatav juurdepääsuõiguse suhtes kehtiv erand ning teisest küljest osalise juurdepääsu võimalust, siis nimetatud hinnang ei pruugi olla vajalik, kui konkreetseid asjaolusid arvesse võttes on ilmselge, et juurdepääsu andmisest tuleb keelduda või vastupidi, et see tuleb anda. See võib ette tulla siis, kui teatud dokumendid on esiteks kas tervikuna ilmselgelt hõlmatud erandiga juurdepääsuõigusest või vastupidi – tervikuna ilmselgelt juurdepääsetavad või kui komisjon on nende suhtes varem läbi viinud konkreetse ja individuaalse hindamise sarnastel asjaoludel (vt selle kohta eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Verein für Konsumenteninformation *vs.* komisjon, punkt 75, ja eespool punktis 101 viidatud kohtuotsus API *vs.* komisjon, punkt 58).

115 Lisaks tuleneb kohtupraktikast, et institutsioon võib muu hulgas juhul, kui tegemist on keeldumisotsuse põhjendamisega, võtta reeglina selles osas aluseks teatud liiki

dokumentidele kohaldatavad üldised eeldused, kuna ühesuguste dokumentide avalikustamise taotluste suhtes saab kohaldada sarnaseid üldist laadi kaalutlusi, kuid siiski tuleb igal üksikjuhul kontrollida, kas antud liiki dokumentide suhtes üldjuhul kohaldatavad üldist laadi kaalutlused on tõepoolest kohaldatavad ka konkreetse dokumendi suhtes, mille avaldamist taotletakse (vt selle kohta eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, punkt 50).

116 Erinevalt sellest, mida väidavad LPN ja menetlusse astujad, tuleb lisaks tõdeda, et kuigi määruse nr 1367/2006 põhjendused ja sätted kinnitavad põhimõtet, mille kohaselt kõiki määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud erandeid tuleb juhul, kui juurdepääsutaotlus puudutab keskkonnateavet, tõlgendada kitsalt (vt eespool punktid 105–108), ei sisaldu neis midagi, mis võimaldaks järeldada, et eespool punktides 114 ja 115 esitatud üldised kaalutlused ei oleks kohaldavad keskkonnateabele juurdepääsu saamise taotlustele.

117 Tõsi küll, määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõige 1 kui erinorm võrreldes määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 sätetega sisaldab nii täpsustusi nendes sätetes ette nähtud erandite kitsa tõlgendamise kohta kui ka lahknevate huvide kaalumise kohta (vt eespool punktid 105–108), mille tulemuseks võib olla laiem juurdepääs keskkonnateabele kui juurdepääs muule institutsioonide valduses olevates dokumentides sisalduvale teabele. Siiski ei mõjuta see tõdemus küsimust, kas asjaomane institutsioon peab andma taotletud dokumentidele või teabele konkreetse ja individuaalse hinnangu. Seetõttu kehtivad kohtupraktikas tunnustatud erandid, mis võimaldavad institutsioonil niisuguse konkreetse ja individuaalse hinnangu andmisest erandkorras loobuda, *mutatis mutandis* juhul, kui asjaomased dokumendid on hõlmatud määruse nr 1049/2001 artiklis 4 ette nähtud erandiga. Neist kohtupraktikas väljakujundatud põhimõtetest tuleneb, et olgugi et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimesest

lausest ilmneb, et eeldus, et esineb ülekaalukas üldine huvi heiteid keskkonda puudutava teabe avaldamise vastu, ei ole kohaldatav liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluses, võivad kõik selles menetluses koostatud dokumendid olla kaitstud omaette kategooriana.

– Komisjoni kohustuse anda asjaomastele dokumentidele hinnang täitmine

118 Seoses küsimusega, kas komisjon täitis praegusel juhul kohustust anda asjaomastele dokumentidele hinnang, tuleb meenutada, et vaidlusaluse otsuse sõnastuse kohaselt on tema ning Portugali ametiasutuste vahelise kirjavahetuse esemeks olnud dokumendid hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga, mis puudutab kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärkide kaitset. Selle järelduse põhistamiseks tugines komisjon sisuliselt eespool punktides 112 ja 115 viidatud kohtupraktikale. Komisjon leiab, et kuna erand, millele ta viitas, on kohaldatav kõikidele asjaomastele dokumentidele, siis välistab vajadus kaitsta tema ja asjassepuutuva liikmesriigi kirjavahetuse saladust käimasoleva rikkumisemenetluse raames ka nende dokumentide osalise avaldamise määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 6 mõttes.

119 Sellest põhjendusest ilmneb, et komisjon lähtus peamiselt põhimõttest, mis võimaldab asjaomasel institutsioonil loobuda igale asjaomasele dokumendile konkreetse ja individuaalse hinnangu andmisest või vähemalt loobuda vaidlusaluses otsuses niisuguse hinnangu üksikasjalisest põhjendamisest, juhul kui kõik asjaomased

dokumendid kuuluvad ilmselgelt ühte ja samasse dokumentide liiki, mis kuulub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi alla.

120 See põhjendus ei ole vastuolus mitte ühegi õigusnormi ega faktilise asjaoluga.

121 Vastupidi sellele, mida väidavad LPN ja menetlusse astujad, oli tulenevalt praeguse juhtumi konkreetsetest asjaoludest ilmne esiteks see, et kõik asjaomased dokumendid kuulusid kogu oma sisu poolest samasse dokumentide liiki ning teiseks see, et juurdepääs seda liiki dokumentidele tuli viidatud erandi alusel keelata (vt selle kohta eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus Verein für Konsumenteninformation *vs.* komisjon, punkt 75). Nii viitas komisjon õigustatult üldiselt asjaolule, et kõik asjaomased dokumendid kuuluvad tema ja Portugali ametiasutuste vahel Portugali Vabariigi vastu algatatud rikkumismenetluses toimunud kirjavahetuse hulka. Lisaks ei ole kostja vastuse lisas B.6 loetletud dokumentide puhul mõeldav, et komisjon oleks ainuisikuliselt võinud anda juurdepääsu neile dokumentidele või nende osadele, seadmata seejuures ohtu Portugali ametiasutustega käimasolnud läbirääkimisi. Seega oleks vastavalt eespool punktis 111 leitule nende dokumentide kas või osaline avaldamine võinud tõepoolest ohustada selle uurimise eesmärkide kaitset, mida komisjon seoses tammiehitusprojektiga Portugali Vabariigi suhtes läbi viis (vt selle kohta ja analoogia alusel kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas, milles tehti eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, EKL 2010, lk I-5885, punktid 109–112 ja 118–121).

122 Selles kontekstis ei saa nõustuda menetlusse astujate argumendiga, mille kohaselt tuleks niisuguse lähenemise puhul tunnustada, et liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlus võib kulgeda „täielikus saladuses", kuna sellise olukorra tagajärjel tunnustatakse paratamatult uurimise, eriti käimasoleva uurimise kaitseks kehtestatud erandit

ning samuti asjaolu, et institutsioon võib teatavat liiki dokumentide saladuse tervikuna kaitsmiseks eespool punktides 114–117 kirjeldatud tingimustel sellele erandile üldiselt viidata. Samadel põhjustel ei saa LPN ja menetlusse astujad väita, et kui komisjonil oleks lubatud loobuda andmast igale üksiku dokumendi sisule konkreetset ja individuaalset hinnangut, siis ei saaks ta piisavalt arvestada üldise huviga avaldamise vastu määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teise lause tähenduses, kuna see säte ei ole praegusel juhul kohaldatav (vt tagapool punkt 36).

123 Seda hinnangut kinnitavad põhimõtted, mida on tunnustatud eespool punktis 44 viidatud kohtuotsuses komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau (punktid 54–62) ning mille suhtes pooled avaldasid oma seisukohad kohtuistungil.

124 Euroopa Kohus möönis selles kohtuotsuses, et asjaomane institutsioon võib võtta aluseks teatud liiki dokumentidele kohaldatavad üldised eeldused, kuna ühesuguste dokumentide avalikustamise taotluste suhtes saab kohaldada sarnaseid üldist laadi kaalutlusi. Euroopa Kohus leidis, et selline üldine eeldus võib riigiabi üle järelevalve teostamise haldusmenetluste puhul tuleneda nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruses (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [EÜ] artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339) ning kohtupraktikast komisjoni haldustoimiku dokumentidega tutvumise õiguse kohta. Euroopa Kohus meenutas sellega seoses, et riigiabi üle järelevalve teostamise menetlus on selle üldist ülesehitust arvestades liikmesriigi vastu algatatav menetlus, milles üksnes asjaomasel liikmesriigil on kaitseõigused, sealhulgas õigus nõuda endale teatavate dokumentide edastamist, erinevalt huvitatud isikutest, kellel ei ole selles menetluses õigust tutvuda komisjoni haldustoimikus sisalduvate dokumentidega. Euroopa Kohus leidis ka, et seda asjaolu tuleb silmas pidada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi tõlgendamisel. See, kui huvitatud isikutel oleks võimalik saada määruse nr 1049/2001 alusel juurdepääs komisjoni haldustoimikus

sisalduvatele dokumentidele, seaks ohtu riigiabi üle järelevalve teostamise korra (vt selle kohta eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, punktid 54–59).

125 Euroopa Kohus järeldas sellest, et juhul, kui institutsioonid tegutsevad neile EÜ artikliga 88 spetsiaalselt antud haldusülesannete raames, tuleb arvesse võtta asjaolu, et teistel huvitatud isikutel peale asjaomase liikmesriigi ei ole riigiabi üle järelevalve teostamise menetluse raames õigust tutvuda komisjoni haldustoimiku dokumentidega ja seetõttu tuleb tunnustada niisuguse üldise eelduse olemasolu, mille kohaselt haldustoimiku dokumentide avaldamine kahjustaks põhimõtteliselt uurimise eesmärke, mille tagajärjeks on, et asjaomane institutsioon võib sootuks loobuda vastavatele dokumentidele konkreetse ja individuaalse hinnangu andmisest. Euroopa Kohus leidis siiski, et see ei välista huvitatud isikute õigust tõendada, et vaidlusalune dokument ei ole hõlmatud niisuguse üldise eeldusega või et esineb ülekaalukas üldine huvi, mis õigustab selle avaldamist (vt selle kohta eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, punktid 60–62).

126 Seoses kontrolliga, mida komisjon peab teostama EÜ artikli 226 alusel algatatud rikkumismenetluses, tuleb tõdeda, et see kontroll on osa haldusülesannetest, mille raames komisjonil on lai kaalutlusõigus ning toimub kahepoolne dialoog komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel (vt selle kohta Euroopa Kohtu 10. juuli 2007. aasta määrus kohtuasjas C-461/06 P: AEPI *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 24, ja Üldkohtu 5. septembri 2006. aasta määrus kohtuasjas T-242/05: AEPI *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punktid 28 ja 29). Lisaks tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et niisuguste komisjonile kaebuse esitanud isikute menetluslik seisund, nagu seda on praeguses asjas LPN, on EÜ artikli 226 alusel algatatud rikkumismenetluses põhimõtteliselt erinev seisundist, mis neil on näiteks niisuguses ühenduse konkurentsieeskirjade kohaldamise menetluses, nagu

on ette nähtud nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrusega (EÜ) nr 1/2003 [EÜ] artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003 L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) ja komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb [EÜ] artiklite 81 ja 82 kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81), mille käigus on kaebuse esitajatel spetsiaalsed menetluslikud tagatised, millest kinnipidamine allub tõhusale kohtulikule kontrollile kaebuse tagasilükkamise otsuse peale esitatud hagi alusel. Seevastu kaebuse esitajatel teatise 2002/C 244/03 tähenduses ei ole võimalik pöörduda liidu kohtusse nende kaebuse menetlemise lõpetamise otsuse peale esitatava hagiga ning neil ei ole menetluslikke õigusi, mis oleks võrreldavad õigustega, mis neil võivad olla eespool viidatud määruste alusel algatatavates menetlustes ning mis võimaldavad neil nõuda, et komisjon neid teavitaks ning nad ära kuulaks (vt selle kohta eespool punktis 35 viidatud kohtumäärus LPN *vs.* komisjon, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

127 Seetõttu tuleb põhjusel, et LPN-il puudub niisuguse menetluse raames õigus tutvuda komisjoni haldustoimikus sisalduvate dokumentidega, analoogia alusel huvitatud isikute seisundiga riigiabi üle järelevalve teostamise menetluses, tunnustada niisuguse üldise eelduse olemasolu, mille kohaselt haldustoimikus sisalduvate dokumentide avaldamine ohustaks põhimõtteliselt uurimise eesmärkide kaitset. Seega piisas sellest, et komisjon kontrollis, kas seda üldist eeldust pidi kohaldama kõikidele asjaomastele dokumentidele, ilma et komisjon pidanuks andma neist dokumentidest igaühe sisule eelnevalt konkreetse ja individuaalse hinnangu. Lisaks, arvestades, et vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal oli vaidlusalune liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlus alles pooleli, pidi komisjon tingimata lähtuma põhimõttest, et see üldine eeldus kehtib asjaomaste dokumentide suhtes tervikuna.

128 Eespool punktis 125 käsitletud eeldus ei välista siiski huvitatud isikute õigust tõendada, et dokument, mille avaldamist taotletakse, ei kuulu selle eelduse alla või et dokumendi avaldamiseks esineb ülekaalukas üldine huvi määruse nr 1049/2001

artikli 4 lõike 2 alusel (eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Technische Glaswerke Ilmenau, punkt 62).

129 Seoses esimesena nimetatud aspektiga tuleb tõdeda, et ei LPN ega menetlusse astujad ei ole esile toonud asjaolusid, mis võiksid seada kahtluse alla hinnangu, mille kohaselt kõik asjaomased dokumendid olid hõlmatud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandiga.

130 Neil asjaoludel tuleb väited, mis tulenevad asjaomastele dokumentidele konkreetse ja individuaalse hinnangu andmata jätmisest, õigusvastasest keeldumisest lubada nimetatud dokumentidele osaline juurdepääs ning määruse nr 1367/2006 rikkumisest, tagasi lükata.

131 Lõpuks, arvestades teise väite kolmandat osa, tuleb kontrollida, kas komisjon leidis vaidlusaluses otsuses õigesti, et puudub üldine huvi või ülekaalukas üldine huvi kõnealuste dokumentide avaldamiseks.

– Ülekaalukas üldine huvi avaldamise vastu

132 Seoses ülekaaluka üldise huviga määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lause tähenduses tuleb meenutada, et vaidlusaluse otsuse kohaselt niisugune huvi praegusel juhul puudub. Komisjon leiab, et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõige 1, mille kohaselt üldise huvi olemasolu teabe avaldamise vastu eeldatakse juhul, kui taotletud

info on seotud heidetega keskkonda, ei ole kohaldatav liidu õiguse võimalike rikkumistega seotud menetlustes.

133 Hinnang, et puudub ülekaalukas üldine huvi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 lõpuosa tähenduses, ei ole vastuolus mitte ühegi õigusnormi ega faktilise asjaoluga.

134 Esiteks tuleb tõdeda, et vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal oli Portugali Vabariigi vastu algatatud liikmeriigi kohustuste rikkumise menetlus pooleli. Seetõttu ei ole eeldus, et esineb ülekaalukas üldine huvi avaldamiseks määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimese lause tähenduses, praegusel juhul kohaldatav, nii et ei ole isegi vaja lahendada küsimust, kas asjaomased dokumendid sisaldasid või ei sisaldanud teavet „heidete" kohta keskkonda.

135 Teiseks, kuna LPN ja menetlusse astujad väidavad, et määruse nr 1367/2006 eesmärk on suurendada läbipaistvust keskkonna valdkonnas võrreldes määruse nr 1049/2001 eeskirjadega ettenähtuga, siis tuleb välja tuua, et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimene lause kui erisäte määruse nr 1049/2001 suhtes, asendades, muutes või täpsustades viimati nimetatud määruse sätteid juhul, kui juurdepääsutaotlus puudutab „keskkonnainfot" või „info[t, mis] on seotud heidetega keskkonda" (vt eespool punkt 105), välistab nimelt läbipaistvuse suurendamise erinevate huvide kaalumisel määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 tähenduses, kui asjaomased dokumendid sisalduvad käimasoleva rikkumismenetluse toimikus. Seetõttu ei saa nimetatud pooled komisjonile ette heita, et viimane ei võtnud nõuetekohaselt arvesse niisugust ülekaalukat üldist huvi avaldamiseks ning seetõttu jättis erinevad huvid korrektselt kaalumata.

136 Kolmandaks, määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi kohaldamise kontekstis ei saa LPN ja menetlusse astujad tulemuslikult viidata ka määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teisele lausele. Esiteks käsitleb see säte üksnes kohustust tõlgendada kitsalt muid erandeid peale nende, mida on mainitud määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimeses lauses, s.o muid erandeid kui need, mis on ette nähtud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes. Teiseks viitab määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teine lause üksnes „üldisele huvile" avaldamiseks, mitte aga „ülekaalukale" üldisele huvile määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 lõpuosa tähenduses. Seetõttu tuleb tagasi lükata LPN-i ja menetlusse astujate argument, mille kohaselt suurenenud läbipaistvuse, üldsuse juurdepääsu dokumentidele, kodaniku parema osaluse otsustusprotsessis ja suurema legitiimsuse põhimõtted moodustavad praegusel juhul siiski üldise huvi või suisa ülekaaluka üldise huvi, mis õigustab asjaomaste dokumentide avaldamist.

137 Neljandaks, kuna LPN viitas oma huvile osaleda aktiivselt kõnealuses rikkumismenetluses, selleks et teenida üldist huvi keskkonnakaitse vastu, mille tagajaks ta valitsusvälise organisatsioonina on, siis piisab, kui tõdeda, et õigus pääseda juurde dokumentidele ei sõltu erihuvist, mis juurdepääsu taotlejal võib taotletud teabe saamiseks olla või mitte olla (vt selle kohta Euroopa Kohtu 1. veebruari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-266/05 P: Sison *vs.* nõukogu, EKL 2007, lk I-1233, punkt 44).

138 Lisaks ei olnud LPN ja menetlusse astujad kohtuistungil vastuseks Üldkohtu küsimustele suutelised määratlema mõnd muud ülekaalukat üldist huvi kui väidetav läbipaistvuse suurenemine keskkonnaasjades, mida komisjon pidi nimetatud poolte arvates praeguses asjas määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 lõpuosa alusel arvestama, ega olnud ka võimelised selgitama, kas ja mil määral oli taotletud teave seotud heidetega keskkonda määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 tähenduses.

139 Neil asjaoludel tuleb tagasi lükata LPN-i ja menetlusse astujate väide, mille kohaselt komisjon jättis arvesse võtmata üldise huvi või ülekaaluka üldise huvi kõnealuse keskkonnateabe avaldamiseks ega kaalunud nõuetekohaselt erinevaid huvisid nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 lõpuosa tähenduses, ilma et oleks vaja käsitleda teisi LPN-i ja menetlusse astujate poolt selles kontekstis esitatud argumente.

140 Seetõttu tuleb esimene ja teine väide tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ning hagi rahuldamata jätta.

Kohtukulud

141 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud LPN-i kahjuks osas, milles tema hagi puudutab dokumente ja dokumentide osi, millele talle juurdepääsu ei antud, siis tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele temalt välja mõista.

142 Kodukorra artikli 87 lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad menetlusse astuvad liikmesriigid ise oma kohtukulud. Seetõttu tuleb Taani Kuningriigi, Soome Vabariigi ja Rootsi Kuningriigi kohtukulud nende endi kanda jätta.

143 Lisaks, kui kohtuasjas otsust ei tehta, jaotab Üldkohus kodukorra artikli 87 lõike 6 alusel kohtukulud omal äranägemisel. Selles osas tuleb tõdeda, et kuna LPN ei saanud kohtumenetluse käigus juurdepääsu teatavatele dokumentidele või dokumentide osadele, siis on ta kohtuvaidluse kaotanud kogu oma hagi ulatuses eespool punktides 99–140 viidatud põhjustel. Seetõttu tuleb kõik LPN-i kohtukulud tema enda kanda jätta ning temalt tuleb välja mõista kõik komisjoni kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata osas, milles see käsitleb dokumente ja dokumentide osi, millele Liga para Protecção da Naturezale (LPN) keelati juurdepääs komisjoni 24. oktoobri 2008. aasta otsusega SG.E.3/MIB/psi D (2008) 8639.**

2. **Ülejäänud osas ei ole vaja otsust teha.**

3. **Mõista Euroopa Komisjoni kohtukulud välja LPN-ilt, kes ühtlasi kannab ise enda kohtukulud.**

4. **Jätta Taani Kuningriigi, Soome Vabariigi ja Rootsi Kuningriiki kohtukulud nende endi kanda.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 9. septembril 2011 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Õiguslik raamistik ..... II - 6029

Määrus (EÜ) nr1049/2001 ..... II - 6029

Määrus (EÜ) nr 1367/2006 ..... II - 6031

Asjaolud ..... II - 6033

Menetlus ja poolte nõuded ..... II - 6040

Õiguslik käsitlus ..... II - 6043

Taotlus asjas otsuse tegemise vajaduse äralangemise kohta ..... II - 6043

Poolte argumendid ..... II - 6043

Üldkohtu hinnang ..... II - 6045

Tühistamisele suunatud väidete kokkuvõte ..... II - 6048

Esimene ja teine väide, mille kohaselt on rikutud määrust nr 1367/2006 ning määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet ..... II - 6049

Poolte argumendid ..... II - 6049

– Esimene väide, mille kohaselt on rikutud määrust nr 1367/2006 ..... II - 6049

– Teine väide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandat taanet ..... II - 6054

Üldkohtu hinnang ..... II - 6060

– Sissejuhatavad märkused ..... II - 6060

– Määruse nr 1367/2006 mõju komisjoni hindamiskohustuse ulatusele .... II - 6062

– Komisjoni hindamiskohustust reguleerivad nõuded ..... II - 6064

– Komisjoni kohustuse anda asjaomastele dokumentidele hinnang täitmine II - 6067

– Ülekaalukas üldine huvi avaldamise vastu ..... II - 6072

Kohtukulud ..... II - 6075